

καὶ ἡ νεώτερά ἐστι περίοδος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν
 ἱστορίας, πηγὴ οὖχ ἥττον σπουδαιότατη καὶ ἐθνι-
 κωτάτη, τὴν ὁποίαν εἴθε νὰ σπεύσωσι νὰ ἐκμε-
 ταλλευσθῶσι πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς Ἑλλη-
 νικῆς Τέχνης οἱ νεώτεροι ἡμῶν Ἀπελλαῖ καὶ
 Πραξιτέλεις !

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Δ. ΔΕΣΜΙΝΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

Τὸ τιμημένο μου αἶμα
 Στὸ πρόσωπό μου ἀνέβη
 Καὶ γροίκησα τὴ χλεύη
 Γιὰ σένα τοῦ θνητοῦ.

Ἐτροάβηξα γιὰ σένα
 Τοῦ μαρτυρίου τὸ δρόμο
 Καὶ γροίκησα σὶὸν ὄμο
 Τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ.

Ὅλα μεμιᾶς ἀλλάζουν
 Στὴν ἄπειρη οἰκουμένη
 Ὅμοιο θωροῶ νὰ μένῃ
 Μονάχα τὸ Χριστό.

Τὴν πλειὸ μεγάλη χλεύη
 Ἀγροίκησα γιὰ σένα,
 Στὰ πόδια του κ' ἐμένα
 Ἀφῆστε νὰ συρθῶ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσουλεζον ὑποδούλων

Δεσποινὶς Εἰμαρμένη Ζανθάκη

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΥ

Στὴ χαμένη μου ἐλπίδα

Ε ξαναβρίσκω πάλι, ἀγα-
 πημένε σύντροφε τοῦ πό-
 νου καὶ τῆς χαρᾶς μου, ποῦ
 εἶχα τόσο καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ.
 Δὲν εἶχα ποτὲ καλλίτερο
 καὶ πιὸ πιστὸ φίλο ἀπὸ
 σένα. Σὲ σένα ἔλεγα ὅλα

μου τὰ μυστικά, μαζί σου μοιραζόμουν πάντα
 καὶ τὴ χαρὰ καὶ τὴ θλίψι μου.

Ἀκουσε.

Ἀγάπησα κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ σένα, ἀγάπησα μιὰ
 κόρη. Καὶ ἡ δικὴ τῆς ἀγάπη μ' ἔκανε νὰ σὲ ξε-
 χάσω γιὰ τόσο καιρὸ. Συγχώρεσέ με καὶ ἔλα παλι
 μαζί μου, ν' ἀκούσῃς τώρα τὸν πόνο μου καὶ
 νὰ μοιραστῇς τὲς λύπες μου καὶ νὰ φυλάξῃς, πι-
 στέ μου φίλε, τὰ μυστικά μου καὶ ἴσως ἴσως νὰ
 δεχτῇς καὶ κανένα μου δάκρυ, χυμένο ἀπὸ τὰ
 μάτια μου, μαζί μὲ τὸ ἀπελπισμένο τραγουδί, ποῦ
 θὰ σοῦ τραγουδήσω.

Θυμᾶσαι;

Εἴμαστε μαζί, ὡς τὴν τελευταία φορά, ποῦ σὲ
 παρακάλεσα νὰ τῆς πῆς πόσο τὴν ἀγαπῶ, ὡς τὴν
 ἡμέρα ποῦ σὲ σένα ἔχυσα ὅλο τὸ φαρμάκι τοῦ
 πόνου, ποῦ μοῦ γεννοῦσε ἡ ἀπονία τῆς. Εἴμαστε

μαζί, ώς τήν ημέρα ποῦ κάτω ἀπό τὸ βάρος τῆς ἀδιαφορίας τῆς ξεψύχῃς ἡ φιλία καὶ ἡ ἀγάπη μας. Καὶ ὅταν ἐσύ, ἀγαπημένε μου φίλε, θέλησες νὰ τῆς πῆς, ὅσα σοῦ εἶχα ἐμπιστευθῇ, ἀρνήθηκε νὰ σ' ἀκούσῃ. Μὴ παραξενεύεσαι πῶς τὸ ξέρω. Μοῦ τῷπεν ἡ ἴδια, φοβοῦμαι μήπως ξέχασες, ὅσα τότε σοῦ εἶπα καὶ θέλω νὰ στὰ ξαναπῶ.

Θυμᾶσαι ;

Ὅταν ἐσύ, καταφρονεμένος ἀπὸ τὴν ἄρνησίν τῆς νὰ σ' ἀκούσῃ, ἀγαπητέ μου φίλε, ξαναγύρισες σὲ μένα, σταλμένος ἀπ' αὐτὴν ;

Πρῶτα ἤθελα νὰ σὲ κάνω κομμάτια, ποῦ μ' ἀπέλπισες πρὶν πολὺ, καὶ ὕστερα σὲ φίλησα, καὶ σὲ φιλοῦσα πάντα καὶ σὲ φιλῶ ἀκόμα σὰν ἅγιό λείψου, μόνον γιατί σ' ἄγγισαν τὰ χέρια τῆς.

Θυμᾶσαι ;

Πόσες φορές μὲ εἶδες νὰ κλάψω καὶ νὰ γίνωμι τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπην γι' αὐτὴν καὶ νὰ ζητῶ ὅλο τὸν κόσμον καὶ σένα ἀκόμα, γι' αὐτὴν καὶ νὰ ζῶ μόνος, γι' αὐτὴν καὶ μόνον γι' αὐτὴν νὰ σοῦ μιλῶ ;

Ὅσο καιρὸ σ' ἄφηκα εἶχα τὴν ἰδέα πῶς μ' ἀγαπούσε καὶ στὴν ἀγάπῃ τῆς τὰ ξέχασα ὅλα καὶ σένα ἀκόμα, ἀδικημένε μου φίλε. Μὰ τῶρα ποῦ σὰν φαρμακερὴ μαχαιριά μοῦ πέρασε τὰ στήθη ἡ βεβαιότης πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷ, πῶς δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἴσως ποτέ, σὲ θέλω πάλι γιὰ σύντροφο τοῦ πόνου μου καὶ θέλω μὲ τὰ μυστικά μου νὰ γράφω ἀπάνω σου τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου.

Θυμᾶσαι τί σοῦλεγα ;

Πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποῦ μ' ἐκπληξί μου ἐνοιῶσα πῶς ὅλοι οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μου τραγουδοῦσαν τόνοντά τῆς, πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βρέθηκα σκλάβος τῆς αἰώνιος, δὲν εἶχα πιά ἄλλο σκοπὸ τῆς ζωῆς μου. Ἐνοιῶθα μιὰ ἀνάγκη — ποῦ ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦσα δὲν μπορούσα νὰ τὴν νικήσω — νὰ βρίσκωμαι αἰώνια κοντά τῆς, νὰ τὴν κυττάζω ἀκατάπαυστα στὰ μάτια, ν' ἀντλῶ ζωὴν ἀπὸ τὸν πόνον ποῦ μὲ ὕδινεν ἡ σκληρὴ τῆς ματιά, γιατί ὅταν μὲ κύτταζε γλυκά, ἐνοιῶθα τὴ ζωὴ μου νὰ σβύνη στῶν ματιῶν τῆς τὸ λίγωμα.

Θυμᾶσαι τί σοῦλεγα ;

Πῶς ἀπὸ τότε ποῦ τὴν ἀγάπησα, ἐβγαλα ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὸν Θεὸ καὶ ἔβαλα Θεὸ μου αὐτὴν στὸ στήθος μου καὶ τότε ἐνοιῶσα ὅλη τὴ θεικὴ δύναμι καὶ ἔγινα ἀλλοιότικος, ἐντελῶς ξένος ἀπὸ ὅ,τι ἤμουν πρῶτα, τέτοιος ποῦ δὲν καταλάβαινα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος πιά τὸν ἑαυτό μου, καὶ ἤθελα νὰ βρίσκωμαι ὅλη τὴν ὥρα γονατιστὸς μπροστά τῆς καὶ νὰ κυττάζω τὰ ὄνειρεμένα τῆς μάτια καὶ ὅλοι οἱ πόθοι μου καὶ ὅλοι οἱ πόνοι μου γι' αὐτὴν, ξεσποῦσαν σὲ δάκρυα. Τὸ θυμᾶται ἐκείνη. Ἐκλαίει πάντα σὰν σοῦλεγα μυστικὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου.

Θυμᾶσαι τί σοῦλεγα ;

Πῶς δὲν ἀγαπῶ τίποτε σὰν αὐτὴν στὸν κόσμον, πῶς μόνον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μ' ἀγαπήσῃ ζῶ,

πῶς θὰ πεθάνω τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ χάσω καὶ αὐτὴν. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔφτασε ὁ καιρὸς. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὴν ἀγαπῶ πρὶν πολὺ καὶ ἡ ἀγάπη μου γίνεται πρὶν ἀπαιτιτικὴ καὶ ἔχει ἀνάγκην ἴσης ἀγάπης γιὰ νὰ μὴ μὲ τρυπήσῃ μὲ τὴ φωτιὰ τοῦ πόθου τῆς... Μὰ πές μου, πές μου ἐσύ, ποῦ μὲ ξέρεις τόσο καιρὸ, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃ ;

Θυμᾶσαι μιὰ συμβουλὴ ποῦ μοῦδωκες ἄλλοτε, ἀγαπημένε μου φίλε ; Ἐγὼ τὴν θυμᾶμαι ἀκόμα. — Νὰ τὴν ξεχάσω ἐγώ. Τότε θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἴσως αὐτὴ. — Τὸ ξέρω καὶ ἔχεις δίκην ὅταν μοῦ τὸ λές. Μὰ δὲν συλλογίστηκες ; Μπορῶ πρῶτα ἐγὼ νὰ τὴν ξεχάσω ; Καὶ ἂν τὴν ξεχάσω, θὰ θέλω τὴν ἀγάπῃ τῆς τότε ; Καὶ ἐγὼ τὴν θέλω. Στὸ εἶπα τόσες φορές.

Σοῦλεγα, πῶς καὶ πεθαμμένος ἀκόμη θὰ ζητῶ τὴν ἀγάπῃ τῆς, πῶς καὶ πεθαμμένος ἀκόμα θὰ νοιώθω τὴν ἄρνησί τῆς καὶ σὲ κάθε τῆς ἄρνησι θὰ πεθαίνω κάθε φορὰ περισσότερο ἀκόμα.

Θυμᾶσαι ποῦ στᾶλεγα καὶ σὺ μὲ παρηγοροῦσες καὶ μοῦλεγες νὰ σοῦ πῶ τὸ τραγοῦδι τῆς ἐλπίδος καὶ ν' ἀφήσω πιά τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου ;

Ἐπροσπάθησα νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιατί ἦσαν πάντα καλὸς γιὰ μένα. Μὰ τί νὰ κάνω ; Νὰ τὴν βλέπω ; Δὲν τὴν ξεχνῶ. Νὰ μὴ τὴν βλέπω ; Ἀκόμη χειρότερα ὅ,τι καὶ ἂν κάνω δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεφύγω· τὸ γραφτό μου εἶνε νὰ τὴν

~~~~~

ΑΤΘΙΑΔΕΣ

Δεσποινὴς Πετροῦλα Σωτηροπούλου

ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Μέσ' ἀπὸ τὰ παυοῦράνια
Κύλισε χλωμὸ τ' ἀστέρι,
Κι' ἄπλωσε λευκὰ στεφάνια
Κάποιο ἀφροπιασμένο χέρι.

Λαμπερὴ γλυκεῖα ἀχτίδα
Σκόρπισε μὲ μιᾶς τὰ σκότη
Καὶ μέσ' στὸ μυστήριό εἶδα
Τῇ λευκορτυμένῃ νειότη.

"Ἀπλώσε προὴ αἰθέρια
Μέσα μ' ἔλουσε σὲ μῦθο
Κι' ἔνοιωσα μπροστά μ' ἀστέρι
Νὰ μοῦ φαίν' ἡ κόρη γύρω...

'Ἀπ' τ' ὀλόξανθα μαλλιά της
Ἐλαμπε χρυσὴ κορῶνα,
Σύρθηκα δειλὰ σιμά της
Μὲ ταπεινωμένο γόνα.

Μέσ' ἀπὸ τὰ παυοῦράνια
Κύλισε χλωμὸ τ' ἀστέρι
Κι' ἄπλωσε λευκὰ στεφάνια
Κάποιο ἀφροπιασμένο χέρι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΒΕΝΕΤΑΣ

ἀγαπῶ, ὅσο ποῦ νὰ πεθάνω μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου στὸ στόμα.

Θυμᾶσαι ποῦ σ' τάλεγα;

"Ὅλα τελείωσαν. Καὶ ὁ κόσμος ὅλος ποῦ θέλησα νὰ ξεχάσω, μὲ καταράσθηκε, ὅση ἀγάπη εἶχα πρῶτα γι' αὐτόν, νὰ τὴν νειώσω μαζεμένην γιὰ κάποιαν ποῦ νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷ. Καὶ μὲ καταράστηκε σὲ κακὴ ὥρα καὶ ἡ κατὰ τοῦ κόσμου ἔπιασε καὶ ἐφύτρωσε καὶ ἔκαμε ρίζας καὶ ἐφούντωσε καὶ μὲ περίπνιξε ἡ ἀπαισία κατὰ μέσ τὰ κλαδιά της τόσο σφιχτά, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ ξεφύγω· χάθηκε πιά ὅλος ὁ κόσμος γιὰ μένα. Καὶ ἡ ἀγάπη μου ὅλη καὶ ἡ ζωὴ μου ὅλη τώρα εἶνε δική της καὶ εἶμαι καταδικασμένος τώρα πιά γιὰ τὴ χαμένη μου ἐλπίδα νὰ τραγουδῶ ὅσο ζῶ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου.

Θυμᾶσαι ποῦ σὲ τάλεγα πῶς θὰ πιάσῃ ἡ κατὰ τοῦ κόσμου καὶ δὲν μὲ πιστεύεις;

Θυμᾶσαι;

"Ὅλη τὴν ἀστασία ποῦ εἶχεν ὁ κόσμος ποῦ ξέχασα, τὴν χάρισε σ' αὐτὴν καὶ αὐτὴ τὴν ἔκλεισε σ' ἀπόρητο φρούριο μέσα—στὰ μάτια της—καὶ μὲ μιὰ της ματιὰ μοῦ χαρίζει τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ τὴν ἄλλη μοῦ χαρίζει τὸν Ἄδη, καὶ εἶνε τώρα γιὰ μένα ἡ μιὰ της ματιὰ τρυφερὴ σὰν προσευχὴ παιδιοῦ ἢ σὰν θεϊκὸ χαμόγελο καὶ ἡ ἄλλη κακὴ, ἄγρια σὰν χρόνος δίσσεχτος. "ὦ!

Λυπήσου με σὺ, ἀφοῦ δὲν μὲ λυπᾶται ἐκεῖνη καὶ ἀφοῦ αὐτὴ ἔγινε γιὰ μένα μοῖρα ἀδυσώπητη, σῶσέ με σὺ καὶ ἄκουε χωρὶς νὰ κουράζεσαι τὸ τραγοῦδι μου—τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου ἄκουέ το, ὅσο ποῦ νὰ τὸ μάθης καλὰ καὶ φύλαξέ το βαθεῖα στὴν καρδιά σου—ὄχι στὸ μυαλό σου—καὶ ὅπου πηγαίνει καὶ ὅπου κάθεται, γιὰ νὰ θυμᾶται τὸ κακὸ ποῦ ἔκανε, τραγοῦδα της βραχνά, τραγοῦδα της πάντα τὸ τραγοῦδι μου, τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου.

Θυμᾶσαι; Αὐτὰ σοῦλεγα τότε.

Καὶ τώρα ἄκου τὰ τελευταῖα μου λόγια, καὶ ἂν θέλῃ νὰ σ' ἀκούσῃ, πέσ' της τα.

Τόσο μπῆκε πιά ἡ ἀγάπη της στὴν καρδιά μου, ποῦ μόνο μὲ τὴν ὑστερή μου πνοὴ μπορεῖ νὰ τὴν ξεχάσω. Μὰ ὅσο νᾶρθῃ ἡ στιγμή ἐκεῖνη νὰ τῆς λὲς ἀκατάπαυστα ὅπου στέκεται καὶ ὅπου πηγαίνει, αὐτό, ποῦ τόσο καιρὸ ἐγὼ τῆς τραγουδοῦσα, τὸ ἀγαπημένο, τὸ λατρευτὸ μου τραγοῦδι τοῦ ἀπελπισμένου.

Νά! Σοῦ θυμῆσα ὅσα σοῦ λεγα ἄλλοτε.

Καὶ τώρα ἄκου καὶ κάτι, ποῦ θὰ σ' ἀφήσω σὰν διαθήκη καὶ φύλαξέ καὶ αὐτὸ βαθεῖα στὴν καρδιά σου· ποτὲ νὰ μὴ τὸ ξεχάσῃς, γιατί θὰ εἶνε αὐτὰ μου τὰ λόγια τὰ μόνα ποῦ θ' ἀφήσω στὸν κόσμῳ ποῦ ἀρνῆθήκα γιὰ νὰ μὲ συγχωρέσῃ, ὅταν πεθάνω.

ΟΙ ΙΗΣΟΥΙΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

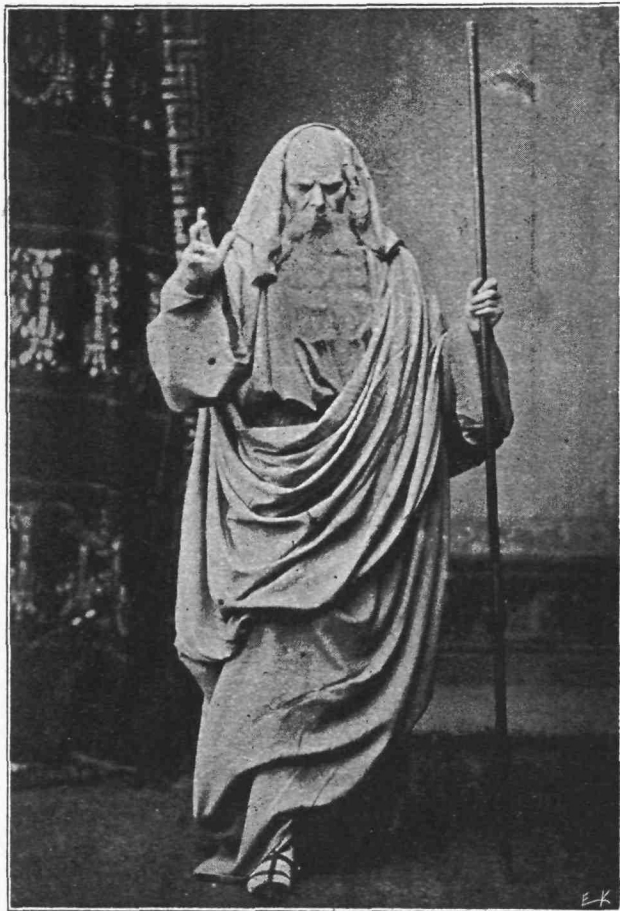
Με τὸν πόνο, ποῦ ὑπέφερα καὶ ἀκόμα ὑποφέρω γι' αὐτήν, μοῦ φαίνεται πῶς ἄξια κέρδισα κάποια θέσι στὸν Παράδεισο. Καὶ ἂν ποτε ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ κακό, ποῦ μοῦκανε, τὴν στείλουνε στὴν Κόλασι, θὰ παρακαλέσω γονατιστὸς τὸν Θεὸ νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὴν θέσι, ἂν δὲν θέλει νὰ ἐνώσῃ καὶ τοὺς δύο μας ἐκεῖ.

Καὶ ἂν ἀπὸ κεῖ ποῦ θὰ βρίσκομαι, ἰδῶ πῶς τὸ τραγουδι σου τὴν τρομάζει, θαρθῶ μέσα σ' ἕνα σου ὄνειρο, ἀγαπημένε μου φίλε, καὶ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὴν ἀφήσῃς ἡσυχη καὶ χωρὶς πλάνα ὄνειρα νὰ τῆς ἀνησυχοῦν τὸν ἥρεμό της ὕπνο.

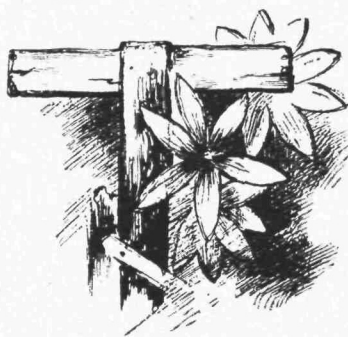
Καὶ τώρα σ' ἀφίνω· ἴσως ξανασυναντηθοῦμε, ἴσως ὄχι. Μὰ ἂν τύχῃ καὶ δὲν σὲ ἰδῶ ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ μου, μιὰ χάρι — τὴν τελευταία, ποῦ σοῦ ζητῶ — μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς.

Ὅταν μὲ ἰδῇς στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας καὶ ὅγῃς τὸ ἕνα μου χέρι νὰ σκαλώσῃ στὸν οὐρανό, ἐνῶ τὸ ἄλλο θ' ἀποχαιρετᾷ τὴ γῆ καὶ σὲ σένα, ἀγαπημένε μου φίλε, θὰ δίνη τὸ στερνό του χᾶδι, τρέξε τότε καὶ μέσα στὴ στερνὴ μου πνοὴ θ' ἀκούσῃς νὰ πετᾷ τὸ νομά της, τονισμένο στὴν ὕστερη ματωμένη νότα τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ ἀπελπισμένου.

A. ΖΗΝΩΝ

Benjamin Leino ὡς Τερεσίας.

Ο σπουδαιότερον γεγονός τῆς 2 Δεβρίου 1641 ἐν Ἀθήναις ἦτο ἡ ἀφίξις ἐκ Ναυπλίου τοῦ Ἱησουϊτοῦ Φραγκίσκου Blaideau. Ζωηρότατος καὶ εὐθυμότατος δι-

ἤλθε τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν εὐφυσέστατον ἰδικόν μας Διάκον τὸν τότε νεαρὸν Δαμασκηνόν, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ἄρχοντας καὶ λογίους Δημήτριον Βενιζέλον καὶ Νικόλαον Μιχαήλ Ἀλεξινᾶν

Ἐγκατεστάθη λοιπὸν ὁ Πάτερ-Φραγκίσκος ἐν Ἀθήναις ὡς διδάσκαλος ξένων γλωσσῶν καὶ τῶν μαθηματικῶν, ἰδίως Ἀστρονομίας, κατῴρθωσε δὲ μετ' ὀλίγον νὰ γίνῃ ἀγαπητότατος καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ὀθωμανοῖς.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πασᾶς τοῦ Εὐρύπου, ὁ φοβερός Μουσταφᾶ Μπέης, τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν Χαλκίδα ὅπου ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐκτάκτου εὐπροσηγορίας, λαθὼν τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θὰ κόμῃ εἰς τὰς Ἀθήνας «νὰ τὸν ἔχουν ἀπάνω στὸ κεφάλι τους».

Ὁ Πάτερ Φραγκίσκος ἐπανελθὼν ἐγκατεστάθη εἰς ὠραίαν καὶ κεντρικὴν οἰκίαν, ἔχων πλαγίως καὶ μικρὰν ἐκκλησίαν Ἑλληνικὴν, ἴσως τὴν τὴν Ἀγίαν Δύναμιν τοῦ Μετοχίου τῆς Πεντέλης εἰς ἣν διέμενεν ὁ Διάκκος ἔχων σχολὴν μὲ 25 μαθητάς.

Ἡ παρὰ τοῦ Φραγκίσκου ὁμῶς ὑπὸ τίσσον αἰσίους οἰωνοὺς παγεῖσα φωλεὰ, ταχέως κατεστράφη, εἴτε ὑπὸ τῶν ῥιφθέντων κατ' αὐτῆς λίθων, ὡς ἰσχυρίζεται εἰς περιγηγῆτης, εἴτε ἀπλῶς ἐγκαταλειφθεῖσα δι' ἑλλειψιν ἐν τῷ τόπῳ πνευματικῆς τροφῆς.

Ὅντως δὲ οἱ διάδοχοι τοῦ Φραγκίσκου καὶ ἰδίως οἱ πατέρες Ῥιχάρδος καὶ Θεοστέρος φαίνεται ὅτι τὸ παρεξήλωσαν· ὑπέστησαν λοιπὸν καταδιώξεις καὶ ἀπέδρασαν διὰ νυκτὸς εἰς Εὐβοίαν, ὅπου ὑπῆρχε κοινότης καθολικῶν καὶ ἰδίως τὰ πληρώματα τῶν γαλερῶν τοῦ Βέη, ἀποτελούμενα ἀπὸ αἰχμαλώτους Φράγκους. Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις καταδιώξιν συνετέλεσεν ἰδίως καὶ ἡ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἐγερθεῖσα ὑπόνοια, ὅτι ἦσαν πολιτικοὶ κατάσκοποι.

Περὶ τοῦ Ἱησοῦ τοῦ Ῥιχάρδου, περιγηγῆτης τις διηγεῖται τὰ ἑξῆς. «Διερχόμενος διὰ Θηβῶν συνήντησα τὸν πασᾶν Κετερτζή-ὀγλοῦ Καραμὰν Βεγλέρβεην, ἐπιστρέφοντα